

כתר התורה

ע"ש רבי יצחק אבוחצירא זצוק"ל

הרב יצחק יוסף שליט"א

בית ההוראה הארצי כתר תורה ע"פ פסקי מרן

פרשת נשא תשפ"ד

העלון השבועי

מאמר השבוע

הרב אברהם רחמים

סגולה לשלום בית

שיביא את אשתו אל הכהן? מדוע עונשו כל כך חמור לבוא עם אשתו אל הכהן?

אלא התשובה היא כך: בגמרא מובאים דברי חכמים המלמדים אותנו דעה והשכל, כיצד ישמר האדם את שלום ביתו. וכך הם: "אמר רב יהודה. לעולם יהא אדם זהיר בתבואה בתוך ביתו, שאין מריבה מצויה בתוך ביתו של אדם אלא על עסקי תבואה, שנאמר 'הָשֵׁם גְּבוּלָךְ שְׁלֹם חֶלֶב חֲטִים יִשְׁבִּיעֶךָ' - דהיינו. מתי גבולך שלום? כאשר חלב חטים ישביעך".

אמר רב פפא: זהו הפתגם שאומרים האנשים: "כמשלם שערי מכדא, נקיש ואתי תגרא בביתא". פירוש: כאשר הסתיימו החיטים מהכד, המריבה באה ומקישה על פתח דלת ונכנסת. (בבא מציעא נט.)

עוד אומרת הגמרא. "אמר רב: לעולם יהא אדם זהיר באונאת אשתו, שמתוך שדמעתה מצויה אונאתה קרובה. אמר רבי אלעזר: מיום שנחרב בית המקדש ננעלו שערי תפילה שנאמר: 'גַּם כִּי אֶזְעַק וְאֶשְׁמַע שְׁתֵּם תִּפְלָתִי'. אולם, אף על פי ששערי תפילה ננעלו, שערי דמעות לא ננעלו. שנאמר: 'שְׁמָעָה תִּפְלָתִי ה' וְשָׁמַעְתִּי הָאֲזִינָה אֶל דְּמִעָתִי אֶל תַּחֲרָשׁ'.

סיכום: שערי דמעה לא ננעלו. - מי שבוכה הקב"ה שומע - אשה בוכה בקלות רבה. לכן, אזהרה חמורה: אל תתעסק עם הרגשות של אימא שלך ושל אשתך - סכנת נפשות!

על פי דברים אלו נוכל להבין הסמיכות בין פרשת מעשרות לפרשת סוטה. הנה, זה שמעכב מעשרותיו ואינו מביאם אל הכהן, סופו מדלדל מנכסיו ונעשה עני. כנאמר "ואיש את קדשיו - לו יהיו". ובמדרש. 'לו יהיו' המעשרות, אם הייתה שדהו עושה מאה, סוף שאין שדהו עושה אלא אחד מעשרה שהייתה למודה לעשות. וכבר הוזכר, כאשר אין חטים מצויים בביתו של אדם, שלום ביתו

המשך בעמ' 3

בפרשה אנו קוראים על 'ברכת הכהנים', ברכה נפלאה שהקב"ה שולח לכל איש יחיד מעם ישראל בכל יום על ידי זרעו של אהרן הכהן.

ברכה יקרה זו, כוללת בתוכה מספר ברכות והאחרונה שבהן מסיימת בברכה החשובה ביותר והיא ברכת השלום.

וכבר צייטנו חז"ל בשבח השלום: אין כלי המחזיק ברכה כמו שלום. וביאר רש"י בפרשת בחקותי (ויקרא כו, ו) על הפסוק 'ונתתי שלום בארץ'. ז"ל: שמא תאמרו הרי יש מאכל ומשקה, אם אין שלום - אין כלום! תלמוד לומר 'ונתתי שלום בארץ', מכאן שהשלום שקול נגד הכל. וכן הוא אומר (עפ"י ישעיה מה, ז) 'עושה שלום ובורא הכל'. ע"כ. הרי לנו כי שלום שקול נגד הכל, נגד כל הטובות, אבל אם אין שלום אין לו טובה.

מעתה, יבוא האדם ויחשוב לומר, בסדר, השרוי בלא שלום, טובה אין לו. אבל גם אין לו רעה. דע לך, שלא כן! הנה כתוב (ישעיה שם) 'עושה שלום - ובורא רע', נשמע מכאן כי בהעדר שלום, מצוי רק רע!

אחר ההקדמה החשובה של מעלת השלום. נתבונן בדבר מעניין בפרשה.

אנו רואים כי נסמכה פרשת מעשרות לפרשת סוטה. ומדוע? על כך מדברת הגמרא.

"אמר חזקיה בריה דרבי פרנך אמר רבי יוחנן: למה נסמכה פרשת סוטה לפרשת תרומות ומעשרות? - לומר לך: כל שיש לו תרומות ומעשרות ואינו נותנן לכהן - סוף נצרך לכהן על ידי אשתו, שנאמר 'וְאִישׁ אֶת קִדְשָׁיו לֹא יִהְיוּ. אִישׁ אֲשֶׁר יִתֵּן לַפֶּה לֹא יִהְיֶה'. ומיד נסמך לפרשה זו 'אִישׁ אִישׁ כִּי תִשָּׂא אִשְׁתּוֹ וּמַעַלָהּ בּוֹ מַעַל'. ונאמר שם 'וְהָבִיא הָאִישׁ אֶת אִשְׁתּוֹ אֶל הַכֹּהֵן' (ברכות סג.). ע"כ.

וכאן קושיא עצומה. מה הקשר בין חוסר נתינת המעשרות, לסופו

שאלה

אודות אמירת התיקון כליל שבועות, אם יש לומר קדיש רק אחר אמירת התנ"ך, או גם אחר אמירת תרי"ג מצוות, וכן אחר אמירת הזוהר, או שאין להרבות בקדישים?

[השאלה הייתה אמורה להיות מודפסת שבוע שעבר שחל בו חג השבועות, ועקב טעות במערכת נדפסה כעת].

תשובה

כתב השל"ה הקדוש (מסכת שבועות אות ה) החרדים לדבר ה' ישתדלו שיהיה מנין ביחד דאכל ביה עשרה שכינה שריא, וצריך ללמוד חלק מתורה נביאים כתובים, ששה סדרים, ספר יצירה, זוהר, תרי"ג מצוות, וע"ש שהרחיב בסדר אמירת התיקון.

וכתב שם שצריך לומר בזה הלילה י"ג קדישין וכך הוא הסדר:

קדיש א בסיום התורה.

קדיש ב בסיום הנביאים.

קדיש ג בסיום הכתובים.

קדיש ד-ט בסיום כל סדר וסדר משה סדרי משנה.

קדיש י בסיום ספר יצירה. (משנה ראשונה ואחרונה)

קדיש יא בסיום הזוהר.

קדיש יב בסיום תרי"ג מצוות.

קדיש יג בסיום שיר השירים. ע"ש.

אולם בספר מועד לכל חי חודש סיון סימן ח אות כב כתב על השל"ה שהפריז על המדה, לפי מש"כ בתקנות סוף ספר חנו אלהים והחמדת ימים פרק ג משבועות אות סח דלא טוב להרבות בקדישים,

אלא דיא אופן להשלים י"ג קדישים בזה הסדר, דהיינו בערבית ארבעה קדישים, ועל תנ"ך הרי חמשה, ועל אדרא רבה הרי ששה, ועל תיקון חצות הרי שבעה, ועל תהילים הרי שמונה, ויאמרו על הגמרא קדיש בפני עצמו, ועל שני מדרשים שני קדישים, ועל פרק מוסר עוד קדיש, ועל הבקשות והתפילה לתיקון כרת עוד קדיש, הרי י"ג. ע"כ.

(ומה שכתב "ועל תיקון חצות הרי שבעה" יש להעיר שבביל יום טוב אין לומר אפילו תיקון לאה, וכן העיר בחזון עובדיה יום טוב עמוד שיא סוף הערה כב).

ומה שהביא מהחמדת ימים ראיתי להביא כאן דבריו וז"ל: אכן ראוי לירא' ה' וחושבי שמו שלא להרבות בקדישין בלימודן, כי מגדולי הקדמונים ערערו על הדבר מאד ואמרו שכשם שטוב למעט בברכות שאינן צריכות כן טוב למעט בקדישין, והן רבים עתה עמי הארץ הקלו בדבר ואינם מטים און לשמוע דברי

המשן בעמ' 3

הלכה למעשה

הרב יצחק אלון

תוספת בניה בבית משותף וזכות השכנים להתנגד

שאלה: ראובן גר בקומה אחרונה רוצה להרחיב את דירתו הן לכיוון מעלה והן לצד ויש מהשכנים שמתנגדים לה האם התנגדותם נכונה או לא

והאם יש הבדל בין בניין כמו "בבנייני הדן" שיש בהם רק ארבע דיירים [כאן בשכונה] או בבניינים גבוהים שיש בהם יותר דיירים כמו רוב השכונה.

תשובה: ראשית נושא זה מורכב ביותר ודרוש לדעת יותר פרטים בכדי לענות אבל אני חושב שכאן המקום לומר את מה שידוע לי בנושא מורכב זה.

כבר התריעו על זה גדולי זמנינו דעל פי רוב התנגדות השכנים לתוספת בניה הוא מחמת צרות עין!! שכבר אמר גדול א' ששאלוהו לקנות בית במקום מסויים והשיב שאם אין שם תוספת בניה לא יקנה שם, ושיזה נובע עפ"י רוב מחמת צרת עין של השכנים, והנה מצוי מאוד שאחד השכנים עושה תוספת בניה כדין ויש מתנגדים לבניה שהיא בעצם מותרת וזכותו לכך מצד ההלכה, אך השכנים מנצלים את חולשתו ורפיון כוחו שלא יבנה. יצוין וידגש **שבמקרים כאלו יש בהם גזילה והזיק!!** מהטעם הפשוט אותו צר עין הוא מזיק מפני שלשכן שרוצה לבנות יש לו זכות לבנות בביתו או מחוצה לו והרי זה אחד מהשימושים המוקנים לו בדירתו והם שלו, וכשהשכן צר העין מונע בעדו מלבנות בתוך שלו הרי הוא מונע אותו מלהשתמש בדירתו ולמצות את זכותו ובעלותו, וכ"כ בזה בקובץ הישר והטוב (ח"ב ע"י"ש) וכתבו שם שבכל דירה ישנן זכויות של בניה כמו גם זכויות של אור, אויר, מרחב וכו', וזכותו של כל האדם לעמוד על זכויותיו כפי שורת הדין, אבל ישנה נטיה כי היות וסוף וסוף גם אני "שותף" בבנין הזה מותר לי ליצור מציאות על חשבון השכן החלש בעל הזכויות וכיוצא בזה, ויש משתמשים בכח הפוך כגון סחיטה, ואומרים לשכן הבונה או לקבלן אם לא תתן לי כסף עבור שתיקתי אלשין עליך לרשויות ואותו צר עין מחפש דברים קטנים וסטיות קלות כדי לסחוט דרכם והוא עושה זאת בחושבו שרק הלשנה מעשית אסורה אבל איום מותר, וזה אינו נכון, הסחיטה בעצמה הינה מעשה נתעב ויש בה איסור גניבה ממש של הכסף שהשני נותן באונס, וכל פרוטה **הם גזל ביד השכן!!** ולפעמים אין שום עבירה על החוק אלא שע"י הפניה לוועדה המחוזית וכדומה אף שידוע מראש שיפסיד שם אבל זה יעכב את הבונה ו/או את הקבלן תקופה ארוכה לפעמים שנה או יותר של עיכוב של בניה, ועי"ז כדאי לקבלן או לשכן שרוצה לבנות להיסחט בכמה אלפי שקלים שלא יפסיד יותר.

ע"פ החוק בנין משותף שחלק מסוים כמו הגג שצמוד לדירה שמתחתיה והוא קנה מהקבלן וזה רשום על שמו בטאבו ורוצה לבנות עוד קומת גג אחוזי בניה שייך לדירה שהגג הוצמד אליה ואין השכנים יכולים לעכבו לנצל את כל אחוזי הבניה לפי חלקו ברכוש המשותף. והנה בעיקר דין זה כבר דנו בספרי האחרונים אם יש לשכנים זכות עיכוב על ניצול אחוזי בניה ע"י חלק מהשכנים גם באופן זה שהבניה נעשית בשטח המוצמד לדירות מסויימות, ובאמת יש פוסקים שאומרים שכל המושג של אחוזי בניה אינו מוגדר כלל כרכוש השייך לכל השותפים באותו מגרש שהבנין נבנה עליו, ואין הכי נמי שמתחילה כשמונצלים את השטח המשותף ע"י בניית מבנה על אותו שטח בהכרח שצריך להתחלק בין כל השותפים השייכים לאותו

מתערער, נעשית מחלוקת חמורה בינו לאשתו - דמעתה מצויה והונאתה קרובה - ומכאן ולהבא, הצרות באות בצורות. אחר המחלוקת הנוראה, אדם זה עומד על סף גירושין, או אז 'סופו שמביא את אשתו אל הכהן' הולך אל מי שיכול להשיכן שלום בית, ובדרך כלל היו אלה 'הכהנים בני אהרן' שהבאת השלום הייתה תכונה מושרשת בליבם.

הכהן היה שואל: "יהודי יקר! למה תצער אשתך? אתה גורם שתסתלק מביתכם שכינה וכל הברכות כולם. וכבר נאמר 'לא נמצא כלי מחזיק ברכה יותר מן השלום'. לכן ידיד היקר, תן דעתך שלא יחסרו מזונות בביתך, לך שמח את אשתך וקנה לה כמה תכשיטים!"

מיד נזעק האדם בדמע, ואומר: "אין לי כסף! אני תפרן! אמנם היו ימים שהייתי עשיר גדול אבל כיום ירדתי מנכסיי."

משיב לו הכהן: "רגע, כבר נאמר 'עשר בשביל שתתעשר' האם אתה מעשר?" עומד האדם נבוך, ומודה באשמה: "היו ימים שהייתי מעשר, והפסקתי." אומר לו הכהן: "תעשר, וכך תביא את החיטה והברכה אל ביתך והשלום ישוב לשכון במעונך."

למסקנה, המעשרות חוזרות אל הכהן והשלום אל האדם. לכן אדם שאינו מביא את מעשרותיו אל הכהן גורם חלילה שיוורד מנכסיו ושלום ביתו מתערער וכך מגיע אל הכהן להשכנת 'שלום-בית'.

אכן, אדם שאינו מעשר ניפגע בברכת השלום, אינו רק בכדי שיתקן דרכיו, אלא יש כאן 'מידה כנגד מידה'. מכיוון שהכהן הוא זה שעושה השלום בין ישראל לקב"ה, בשכרו התורה זיכתה לו מעשרות מן הישראל, על כן, כאשר אינו מעשר כהוגן, הינו גורע משכרו של הכהן ומראה בכך שאינו מעריך את השלום שבא מחמת עבודת הכהנים, בשל כך השלום מתמעט מביתו ונחסר ממנו. אכן, חסרון זה הגורם לאי שלום בית, סופו לאלצו לשוב מדרכיו ולתקן מעשיו.

היום בעונותינו חרב בית המקדש ואין לנו אפשרות להביא מעשרות כהוגן אל הכהנים שהיו מורידים שלום לעולם, מכל מקום יש לנו אפשרות לעשות שלום רב על ידי נתינת המעשרות ובשכר זה ראוי לנו לזכות לחיים של שלום. אמרו חז"ל (זוהר חדש כרך ב רות דף כו:): 'אמר רבי אשרי משכיל אל דל... הדל בא בטרוניא אל הקב"ה ועושה עמו מריבה, אשרי מי שמשכיל אליו. אמר רבי נהוראי מהו שכתוב 'או יחזק בקעונו יעשה שלום' ו'שלו' יעשה' (ישעיהו כז, ה), וכי יש להקב"ה מריבה, והלא השלום שלו הוא, שנאמר 'עושה שלום במרומיו'? אלא העני בשעה שרואה את עצמו בדוחק הוא עושה מריבה כלפי מעלה והמחזיק בידו של עני ועושה עמו צדקה כביכול עם הקב"ה עושה שלום, לפי שגורם לעני שמבקש מחילה מלפניו יתברך על שהטיח דברים כלפי מעלה ואז עושה שלום בינו לבין קונו. זהו שאמרו 'מריבה צדקה - מריבה שלום' (אבות פרק ב).

יהי רצון שנוכה לחיים של שלום טובה וברכה,
ויתקיים בנו: 'השם גבולך שלום חלב חטים ישיביעד' - אמן!

חכמים ואומרים שנים או שלשה פסוקים ואומרים עליהם קדיש או בדברי אגדה כשהן לומדים הכל מענין אחד מרבים קדיש אחר קדיש אשר לא כדת ויד הגוברים היתה במעל על בצע כסף המתנדבים בעם האומרים הקדישין, ישתקע הדבר ולא תעשה כזאת להרבות קדישין על מגן ועושה אלה ידאג מן הפורענות, והנכון להאריך שיעור מה בלימוד אחד או שנים משני ענינים שונים ואז יאמרו בזאת הממעט לא החסיר. ע"כ

הרי דלא הקפיד במועד לכל חי אלא על מה שהשל"ה חילק את התנ"ך לג' חלקים ונתן קדיש בכל חלק, וכן על מה שחילק את הששה סדרי משנה ונתן קדיש בין כל חלק וחלק, ועל זה כתב דאין להרבות בקדישים דסוף סוף הכל ענין אחד הוא (והשל"ה סבר דשם תורה ושם נביאים ושם כתובים הם דברים נפרדים וכן בששה סדרים כל סדר הוא כפי ענינו של אותו הסדר) ועם כל זה מצא לנכון לומר י"ג קדישין בי"ג ענינים שונים, ולכן פשוט וברור דעל תרי"ג מצוות יש לומר קדיש כיון שהוא ענין בפני עצמו, ואין כאן חשש שמרבה בקדישין, שהרי גם החמדת ימים לא הקפיד אלא על אותם עמי הארץ שלומדים הכל מענין אחד ובאמצע עוצרים לומר קדיש, מחמת רצון הגבאים שהוא על בצע כסף כלשוננו.

ומכל מקום לא ראינו שמקפידים על אמירת י"ג קדישים ממש בליל שבועות, ועדיין פשוט הדבר שיש לומר קדיש אחר תרי"ג מצוות כשם שאומרים קדיש אחר אמירת התנ"ך, ומה שאינו מופיע בסידורים כיום, הוא מחמת שרובם ככולם העתיקו מהסידורים שיצאו בדור הקודם, אשר הלכו מאוד באהבת הקיצור מחמת יוקר הדפוס, וכמו שתראה בכמה סידורים גם היום שאין מדפיסים הקדיש בכמה מקומות בתפילה, אלא מציינים שהקדיש נמצא לעיל בעמוד פלוני, ולכן בהרבה סידורים לחג השבועות בסדר התיקון כתבו בסוף התרי"ג "רבי חנניא בן עקשיא" וכו' ולא כתבו לומר אחר כך קדיש, לרוב פשיטותו שכל מקום שמובאת משנה זו בסידורים יש לומר אחריה קדיש.

בברכה
אלון בן שבת

מטרות העמותה

קמחא
דפסחא

לימוד
שירת
הבקשות
לילדים

בית
הוראה

לימוד
טעמי
המקרא

כולל
אברכים

מגרש וכל אחד יקבל כפי חלקו שיש לו באותו שטח, אמנם לאחר שכבר נתחלק השטח בין כל השותפים ונתווסף עתה עוד אפשרות לנצל את המבנה ע"י תוספת בניה וכדו' אם הניצול הוא רק על הגג השייך רק לדיירים העליונים אפשר שבאמת כל זכות זה הוא רק לאותו שיש לו האפשרות באותו ניצול, וכן כתבו בקובץ הישר והטוב (חלק א') והוסיפו שם ועוד נראה דאפי' אם נאמר שאחוזי הבניה המתווספים אכן שייך לכל הדיירים מ"מ אם הוא באופן שאין שום אפשרות אחרת לניצול אחוזי הבניה וכגון ע"י הרחבת הדירות התחתונות וכדו' אלא ע"י תוספת בניה על הגג נראה שאין בעלי הדירות התחתונות יכולים לעכב בזה, דבאופן זה י"ל דכיון דהוספת אפשרות השימוש אינו אלא באותו חלק השייך רק לחלק מהדיירים, א"כ נמצא דדבר זה מוגדר כשימוש של אותם הדיירים שבידם לנצל אותה אפשרות והרי הם אין מנצלים השימוש של שאר השכנים רק חלקם, ובכגון זה לכאורה אין שום זכות לאחרים למנוע מבעלי הגג מלהשתמש בחלק השייך להם, וכ"ש אם הוא באופן שיש אפשרות גם לבעלי הדירות התחתונות להוסיף על חלקם על אף שהדיירים העליונים יוסיפו מבנה על הגג פשוט דאין שום סיבה למנוע מבעלי הדירות העליונות מלהוסיף בניה על הגג.

וכן ראיתי כעת בחוק מקרקעי תשכ"ט תיקון אחרון שכתבו "שם הוצמד חלק מסויים מהרכוש המשותף לדירה פלונית לא יחולו עליו הוראות פרק זה בנוגע לרכוש המשותף ודינו לכל דבר כדין הדירה שאליה הוצמד" זאת אומרת שהדייר העליון מקבל את הגג עם כל הזכויות והאפשרויות שיהא בידו לנצל את הגג בכל אופני ניצולו, ואם כן הוא הרי פשוט דאין ביד הדיירים במקומות מתחתונות שום זכות למנוע ממנו לנצל אותה אפשרות ע"י תוספת בניה על הגג, וגם אם רק ספק אם הכוונה כן כיון שעפ"י דין הגמ' וההלכה ופסק השו"ע חו"מ סי' קס"ד שזכות הגג שייך רק לבעל העליה א"כ חזרנו לדין תורה ואין לאחרים שום זכות למנוע ממנו, ובפרט דגם החוק לא מנע ממנו וקיבל אישור בניה מהרשויות המוסמכות, ובעיקר השאלה אם יכולים למנוע את התוספת בניה כיון שזה יגרום הוספת דיירים בבנין הרי זה כאילו מרבים עליהם את הדרך בחדר המדרגות, וכמבואר בשו"ע ריש סי' קנ"ד דיש בטענה זו כדי למנוע אחד מהשכנים שלא לפתוח בית נוסף לאותה חצר.

יצוין שבזמנינו נהגו הרבה דיינים ופוסקים לבטל התנגדות זו, וביותר בבנין רב דיירים ורב קומות דבלא"ה יש דיירים רבים ותוספת זאת בטל במיעוטו, ומ"מ בבנין של בנייני הדו שיש רק 4 דיירים שהתוספת זאת תכפיל את דיירי הבנין יש לכאורה צדק בטענת השכנים ויש לבקש מהם רשות ולהשוות אותם אם יש להם טענות צודקות.

שירי המאה ה-19

הרב יוסף חיים בן שבת

רבי שלום שבזי

רבי שלום שבזי, המכונה גם אבא שלום שבזי. היה מגדולי החכמים והמשוררים של יהדות תימן. נולד בשנת ה'שע"ט ביישוב נג'ד אל-וליד שליד תעז שבתימן לאביו יוסף. כשעבר ליישוב שבזי נוסף לו הכינוי "אל שבזי". שירתו: מעטים הם המשוררים הקדומים שמילות שיריהם חקוקים בסלע הזכרון מאות שנים, מימי חיותם עד יומנו אנו ממש. מילים שנתקבלו והולחנו בכל תפוצות ישראל, דתיים וחרדים ושאנים. אחד השירים המפורסמים ביותר הוא השיר "אם ננעלו דלתי בדיבים", שזכה להמון להנים וביצועים משלל זמרים ופייטנים מכל פלחי האוכלוסיה. שיר זה מעמיד את הביטחון המלא בתמיכתו של הקב"ה בכל שעה, לעומת האדם, בו לא ניתן לבטוח באופן מוחלט. וכמאמר דוד המלך בתהילים: קיה, ט: טוב לַחֲסֹת בַּיְיָ מִכָּל־פְּנֵי־בְּדִיבִים. וממשיך בבית הראשון בשיר על גדולתו יתברך ומלאכיו ושרפיו ומשרתיו וכו', וכמו שהבאנו כאן בהמשך.

כך גם מרבית שיריו הם בעיקר שירי כיסופים וערגה המבטאים את הקשר הנצחי שבין עם ישראל והקב"ה, ומיעוטם שירי חידות בתורה לידידיו הרבנים, ושירי פולמוס ושעשוע. ככולם חבויים רמזים או מוסר השכל. בדומה לחכמי ומשוררי ספרד בעידן תור הזהב, גם שירתו מתאפיינת במשקל שירת ספרד. שירתו הושפעה מתורת הקבלה ולרבים משיריו יש גוון מסתורי וסמלי.

תורתו: תורתו של הרב שבזי, המתבטאת בעיקר בחיבורו "חמדת ימים", הייתה בעיקר מדרשית, ובדומה לחכמי תימן שקדמו לו אך נוספה ביתר שאת התפיסה הקבלית. הרב שבזי חיבר גם פירוש הלכתי על הלכות שחיטה לרמב"ם, וספרי סגולות, דוגמת ספר "המרגלית". קיים גם תכלאל - כתב יד, המיוחס לרבי שלום שבזי (ניתן לצפייה באתר הספרייה הלאומית).

ביטוי: להערצה הגדולה שלה זכה בכל מהוות תימן, נמצא בדבריו של הרב שמואל בן יוסף עדני מחכמי העיר עדן שבדרום תימן שהכתיר את רבי שלום שבזי כ"גדול הדורות" בספרו "נחלת יוסף" וז"ל: עוד נוסף להתפלא על המשורר האביר אשר הופיע בעיר צנעא הגדולה זה כשלוש מאות שנה, אחרון בזמן וגדול המעלה, הוא הרב הגדול בענקים כמו"ר שלום שבזי זצ"ל לחיי העולם הבא. הוא האיש אשר בחר בו ה', הבקי בכל סתרי התורה, וכל עומק הלכה המורה, אשר לא יאומן כי יסופר כי איש פרטי אשר חייו קצובים, יחבר כ"כ שירים ויתר חיבורים, ישתוממו הרעיונים ויתמהו הנבונים איך וכמה כחו גדול זה הרב גדול הדורות, כי הרב הנאור הזה חיבר כשלושת אלפים שירים נאים ופיוטים נחמדים ויקרים, וכל עינים לו יחזה איך ועד כמה רוחב ליבו ועומק בינתו ברזי הסתרים, ואם תעמיק ותבין בשירותיו תראה מה רבה ענוותנותו כחלל הזקן ראש הציבורים, כי זה שר שלום האיש יותר עניו מכל אדם כמעט כמשה רבנו ע"ה מבחר כל היצורים.

ככל הנראה נפטר בט' בשבט או ב' בשבט, לפי חלק מהמסורות בערב שבת, ונקבר בעיר תעז. מסורת תימן מספרת שבאותו היום בו נפטר, נולד הרב שלום שרעבי. בשנת ה'תשס"ח שיקם ארגון אהלי צדיקים את המצבה על קברו. בסמוך נמצא מקווה מים עם בית כנסת וספר תורה מכתב ידו. קברו של הרב שבזי, בעיר תעז, נתקדש גם אצל היהודים וגם אצל התימנים המוסלמים אשר דמותו נתפסת בעיניהם כדמות מופלאה של איש מופת בעל השגות על אנושיות ומהולל ניסים. השכונה המפורסמת ביותר הקרויה על שמו היא שכונת שבזי בדרום תל אביב, הסמוכה לכרם התימנים ונווה צדק.

אם ננעלו דלתי בדיבים דלתי מרום לא ננעלו. אל חי מרומם על פרוכים כלם ברחו ויעלו.
כי הם אלי פסאז קרובים יודו שמו ויתללו. חיות שחם רצוא ושבים מיום פריאה נכללו.
גלגל ואופן רועשים, מודים שמו ומקדשים מזיו פבורו לזכרים,
ובשש בנפים סביבים עפים. בעת יתגלגלו